

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: V. T. T., narozen x. x. xxxx, v České republice pobytem Č. K.,
zastoupený Mgr. Daliborem Lípou, advokátem, se sídlem Jugoslávská
2, 360 01 Karlovy Vary,

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
Se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 9. 2019, č. j. MV-115102-4/SO-2019,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 9. 2019, č. j. MV-115102-4/SO-2019 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 9. 7. 2019, č. j. OAM-2325-62/DP-2012 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým byla dle § 44a odst. 3 a 6

písm. a) ve spojení s § 35 odst. 2 a 3 dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.

Žaloba

2. V úvodu žaloby žalobce obecně namítl, že považuje vydaná rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v rozporu se zjištěným skutkovým stavem věci, za použití nesprávného výkladu zákonných ustanovení a zároveň za nepřezkoumatelná a nepřiměřená.
3. Dále žalobce uvedl, že správním orgánem I. stupně aplikovaný důvod pro zamítnutí žádosti se vůbec nevztahuje na skutkový stav v dané věci. Dle žalobce se nejedná o situaci, kdy by nebylo možné ověřit údaje uvedené v žádosti. K tomu dodal, že je to správní orgán I. stupně, kdo nese břemeno důkazní ve vztahu k naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti. Žalobce tíží břemeno důkazní toliko ve vztahu k naplnění zákonných podmínek pro prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce tak nebylo možné procesně postihnout za to, že dle názoru správního orgánu I. stupně neposkytnul údajné důkazy, které by měly vést k zamítnutí žádosti. Správní orgán I. stupně dle názoru žalobce došel k závěru, že nelze prokázat dříve uplatněný důvod pro zamítnutí žádosti - údajné neplnění účelu pobytu - a namísto, aby v souladu s § 3 správního řádu dostatečně objasnil skutkový stav, tak žádost zamítl z jiného důvodu, který je uveden v prvoinstančním rozhodnutí. Tento důvod pro zamítnutí žádosti však s projednávanou věcí nesouvisí a správní orgán I. stupně k jeho aplikaci přesto přistoupil. Žalovaná přes odvolací argumentaci žalobce nezákonný postup a rozhodnutí správního orgánu I. stupně aprobovala a tuto námitku označila za nedůvodnou. Tímto postupem tedy zatížila rovněž své rozhodnutí vadou nezákonnosti.
4. Žalobce dále namítl, že způsob jakým se správní orgány obou stupňů vypořádaly s odůvodněním přiměřenosti svých rozhodnutí ohledně dopadů do jeho soukromého a rodinného života, je nezákonný a nepřezkoumatelný. Žalobce uvedl, že prvostupňové rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska jeho dopadů do jeho soukromého a rodinného života, neboť správní orgán I. stupně vadně posoudil otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí, když nesprávně a účelově bagatelizoval relevantní kritéria svědčící ve prospěch závěru o nepřiměřenosti, jako je zejména doba pobytu žalobce na území a zcela nepřezkoumatelně dovodil údajnou nedostatečnou integraci žalobce a jeho tvrzenou připravenost k návratu do země původu. Žalobce se domnívá, že dopady napadených rozhodnutí do jeho života jsou rozhodně nepřiměřené ve vztahu k aplikovanému důvodu pro zamítnutí žádosti, tedy údajnému nepředložení dokladů prokazujících studium. Žalovaná se nicméně s touto výše uvedenou námitkou žalobce vypořádala zcela nedostatečně a v duchu prvoinstančního rozhodnutí přiměřenost rozhodnutí odůvodnila nepřezkoumatelným způsobem. Žalovaná tedy i v tomto bodě aprobovala nezákonné a nepřezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu I. stupně, čímž rovněž své rozhodnutí zatížila zjevnou vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti.

5. Žalobce z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud rozhodnutí žalované a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované

6. Ve vyjádření k žalobě odkázala žalovaná především na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jelikož se žalobcovy námitky shodují s těmi uvedenými v odvolání.
7. Ve vztahu k první žalobní námitce žalovaná shrnula, že ze spisového materiálu je zcela zjevné, že poté, co bylo předchozí rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, přičemž v rámci dalšího řízení pak s ohledem na to, že žádost neobsahovala všechny zákonem stanovené náležitosti, popřípadě trpěla vadami, či některé její náležitosti již nebyly aktuální, vyzval správní orgán I. stupně žalobce k odstranění vad žádosti, tedy mimo jiné i k doložení aktuálního dokladu prokazujícího účel pobytu na území s platností od 1. 2. 2012 na celou dobu předpokládaného pobytu na území, k čemuž mu stanovil přiměřenou lhůtu a poučil jej o charakteru vad žádosti a o následcích neodstranění těchto vad. Současně bylo řízení o žádosti podle § 64 odst. 1 písm. a) téhož zákona přerušeno. Avšak žalobce specifikované nedostatky žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu neodstranil, když tento správnímu orgánu I. stupně nedoložil aktuální potvrzení prokazující plnění účelu pobytu na území, přičemž tento doklad nedoložil ani do doby vydání rozhodnutí žalované, přestože opakovaně žádal o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti. Žalovaná dále podotkla, že předpokladem prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je skutečnost, že cizinec prokáže splnění podmínek požadovaných zákonem, což se však v případě žalobce nestalo, když ten neprokázal plnění účelu pobytu tím, že na výzvu správního orgánu I. stupně nepředložil doklady potřebné k ověření tohoto údaje. Vzhledem k tomu, že žalobce na výzvu správního orgánu I. stupně ve lhůtě k tomu poskytnuté, resp. do dne vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, veškeré požadované náležitosti nedoložil, zamítl správní orgán I. stupně žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem studia, neboť ve stanovené lhůtě nebyly předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti (konkrétně doklad prokazující účel pobytu na území s platností od 1. 2. 2012 na celou dobu předpokládaného pobytu).
8. K žalobní námitce týkající se nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti způsobu, jakým se správní orgány obou stupňů vypořádaly s přiměřeností svých rozhodnutí, žalovaná uvedla, že se s obecnou odvolací námitkou ohledně přiměřenosti vypořádala již v napadeném rozhodnutí. K otázce hodnocení přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve smyslu jeho zásahu do rodinného a soukromého života žalobce nad rámec podotkla, že zákon neukládá správním orgánům povinnost vypořádat se v každém rozhodnutí se všemi hledisky příkladně vyjmenovanými v ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z uvedeného ustanovení je zřejmé, že se jedná pouze o demonstrativní výčet okolností, které má správní orgán zohlednit. Žalovaná v daném případě zjistila, že žalobce je svobodný a bezdětný, ze spisového materiálu, konkrétně z odvolání žalobce ze dne 17. 5. 2017 sice vyplývá, že na území ČR pobýval rovněž jeho otec, avšak aktuálním šetřením v informačním

systému cizinců se nepodařilo ověřit, že by v současné době pobýval na území jakýkoli rodinný příslušník žalobce, když žalobce tuto skutečnost ani aktuálně netvrdí. Žalovaná má tedy za to, že vazby žalobce k domovské zemi nemohly být zpřetrhány a že zásah do rodinného života žalobce nebude nepřiměřený, a to rovněž s ohledem na skutečnost, že žalobce neuvedl žádný konkrétní důvod, proč by mělo dojít k zásahu do jeho soukromého či rodinného života, resp. nebyly předloženy žádné důkazy k prokázání takové skutečnosti. Co se týče otázky přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, ve vztahu k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, odkázala žalovaná na judikaturu k dané problematice. Nevyhověním posuzované žádosti se žalobci bez dalšího nezakazuje další pobyt na území ČR, nýbrž ten si může zajistit i jiný pobytový titul, který mu dovolí i nadále v ČR legálně pobývat. V případě potenciálního negativního dopadu rozhodnutí do finanční sféry žalobce, žalovaná odkázala na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2018, č. j. 48 A 64/2016- 51. Tato skutečnost, resp. hrozba hmotné nouze či ohrožení zdraví a života žalobce nebyla během řízení prokázána ani namítána, stejně tak nebyly v řízení zjištěny žádné významné majetkové vazby žalobce na ČR. Mimo to je třeba uvést, že žalobce je v tzv. produktivním věku a má tak možnost si za srovnatelných podmínek najít zaměstnání ve svém domovském státě. Během řízení o posuzované žádosti rovněž nebyla předložena lékařská zpráva, dle níž by zdravotní stav žalobci bránil ve vycestování, příp., z níž by vyplývalo, že žalobce je odkázán na zdravotní péči poskytovanou v ČR. Dále žalovaná konstatovala, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti významné pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí, resp. skutečnosti, které by prokázaly nepřiměřený dopad rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní soudy přitom setrvale judikují, že nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince. Na závěr žalovaná shrnula, že důvodem zamítnutí žádosti byla skutečnost, že ani na základě výzvy nedoložil žalobce žádný doklad potvrzující možnost realizace jím deklarovaného účelu pobytu. S ohledem na výše uvedené má žalovaná za to, že zamítnutí žádosti žalobce nebude mít nepříznivý dopad do jeho rodinného a soukromého života, a to i s ohledem na skutečnost, že žalobce neuvedl v průběhu řízení žádné konkrétní skutečnosti ve vztahu k posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Na základě výše uvedeného žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ústní jednání

9. Jednání konaného dne 12. 2. 2020 se zúčastnil na straně žalobce jeho zástupce a pověřený zaměstnanec žalované. Zástupce žalobce ve stručnosti zopakoval žalobní argumentaci obsaženou v žalobě a ve zbylém na ni odkázal. Žalovaná zdůraznila důvod, pro nějž byla žalobci jeho žádost zamítnuta a ve zbylém odkázala na své vyjádření k žalobě a odůvodnění napadeného rozhodnutí. V závěru jednání obě strany setrvaly na svých návrzích učiněných ve svých podáních.

Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
11. Žaloba **nebyla** shledána důvodnou.
12. Při rozhodování věci vycházel soud ze správního spisu, z něhož vyplývá, že dne 12. 1. 2012 podal žalobce prostřednictvím zmocněného zástupce u správního orgánu I. stupně podle § 44a zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem studia, jímž disponoval do 31. 12. 2012.
13. Správní orgán I. stupně o podané žádosti rozhodl usnesením ze dne 28. 3. 2012, č. j. OAM-2325-10/DP-2012, kterým řízení o žádosti zastavil dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť žalobce nedoložil veškeré náležitosti pro vyřízení žádosti. Avšak následně bylo uvedené usnesení zrušeno odvolacím správním orgánem z důvodu nesprávného postupu správního orgánu I. stupně, který postupoval v rozporu s § 4 odst. 4 správního řádu, když vyrozuměl účastníky řízení o pokračování v řízení až společně s usnesením o zastavení řízení. Současně správní orgán I. stupně ignoroval návrh žalobce na přerušování řízení, ke kterému se nevyjádřil ani nepřihlédnutí k němu ve svém rozhodnutí nijak neodůvodnil.
14. Po vrácení rozhodnutí správnímu orgánu I. stupně, ten vydal usnesení ze dne 4. 11. 2015, č. j. OAM-2325-27/DP-2012, jímž opět řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil. Avšak i toto rozhodnutí bylo odvolacím správním orgánem zrušeno a vráceno k novému řízení z důvodu, že správní orgán I. stupně tentokrát žalobce vůbec nevyrozuměl o pokračování v řízení a řízení usnesením rovnou zastavil.
15. Dalším rozhodnutím ze dne 17. 5. 2017, č. j. OAM-2325-45/DP-2012, správní orgán I. stupně žalobcovu žádost zamítl dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce neplnil účel pobytu, pro který mu byl dlouhodobý pobyt udělen. Odvolací správní orgán zrušil i toto rozhodnutí, neboť spisový materiál neobsahoval takové podklady, které by poskytovaly dostatečnou oporu závěrům správního orgánu I. stupně, a tudíž skutkový stav nebyl zjištěn v souladu s § 3 správního řádu.
16. Po vrácení rozhodnutí správní orgán I. stupně znovu posuzoval, zda jsou v případě žalobce splněny zákonem stanovené podmínky pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a zda neexistují skutečnosti, pro které nelze toto pobytové oprávnění udělit v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně nemohl akceptovat žalobcem předložené doklady, jejichž platnost již v době rozhodování uplynula, protože tyto již nebyly aktuální, vyzval žalobce výzvou ze dne 4. 12. 2018, č. j. OAM-2325-51/DP-2012 k odstranění vad žádosti, konkrétně k doložení aktuálního dokladu potvrzujícího účel pobytu, aktuálního dokladu o zajištění prostředků k pobytu a aktuálního dokladu o cestovním zdravotním pojištění a stanovil lhůtu 20 dnů od doručení uvedené výzvy, aby nedostatky a vady žádosti odstranil, přičemž ho zároveň poučil o negativních následcích nedoložení požadovaných náležitostí žádosti spočívajících v zamítnutí žádosti. Výše uvedené písemnosti byly žalobci,

resp. jeho zmocněnému zástupci doručeny dne 5. 12. 2018. Jelikož do dne 9. 1. 2019 nebyly správnímu orgánu I. stupně doloženy žádné z požadovaných náležitostí, vydal správní orgán vyrozumění o pokračování v řízení, které zaslal zmocněnému zástupci žalobce. Dne 11. 1. 2019 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost o přerušení řízení dle § 64 odst. 2 správního řádu, kterou zmocněný zástupce zdůvodnil předně tím, že chce do řízení doložit veškeré zákonné náležitosti žádosti, jejichž obstarání je i vzhledem k délce řízení a z povahy věci komplikovanější. Dne 15. 1. 2019 bylo správnímu orgánu I. stupně doloženo komplexní zdravotní pojištění žalobce a jeho platební výměr za zdaňovací období roku 2017. Dne 22. 1. 2019 vydal správní orgán I. stupně usnesení o přerušení řízení dle § 64 odst. 2 správního řádu, kterým vyhověl žádosti zmocněného zástupce a řízení přerušil do 11. 3. 2019. Dne 6. 3. 2019 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost o prodloužení přerušení řízení dle § 64 odst. 2 správního řádu, kdy zmocněný zástupce žádal o přerušení řízení na dobu dalších 60 dnů, neboť dle jeho vysvětlení nadále trvají překážky, pro které žalobce žádal o přerušení řízení. Dne 17. 4. 2019 vydal správní orgán I. stupně usnesení o přerušení řízení, kterým řízení přerušil do 13. 5. 2019. Jelikož do dne 21. 5. 2019 nebyly správnímu orgánu I. stupně doloženy všechny požadované náležitosti žádosti, konkrétně doklad o účelu pobytu na území, tj. doklad o studiu dle § 64 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců s dobou platnosti od 1. 2. 2012 na dobu předpokládaného pobytu na území, vyrozuměl správní orgán I. stupně zmocněného zástupce o pokračování v řízení a současně ho vyrozuměl o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu ve lhůtě do 5 dnů ode dne doručení tohoto vyrozumění. Uvedené písemnosti byly zmocněnému zástupci doručeny dne 22. 5. 2019 a 29. 5. 2019. Dne 11. 6. 2019 se zmocněný zástupce dostavil na příslušné pracoviště správního orgánu I. stupně za účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a na místě do protokolu uvedl, že se vyjádří písemně ve lhůtě 15 dnů, což však neučinil. Správní orgán I. stupně následně zkoumal, zda nebude vydané rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia znamenat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce, kdy tento došel k závěru, že dopad tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života je přiměřený, což posléze zdůvodnil ve svém rozhodnutí. Na základě výše uvedeného správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 9. 7. 2019, č. j. OAM-2325-62/DP-2012 dle § 44a odst. 3 a 6 písm. a) ve spojení s § 35 odst. 3 a 2 dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, neboť ve stanovené lhůtě nebyly předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v této žádosti, konkrétně pak aktuální doklad potvrzující účel pobytu na území. Uvedené rozhodnutí bylo zmocněnému zástupci doručeno dne 9. 7. 2019. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce bránil včasným odvoláním, avšak o něm bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v aktuálně žalobou napadeném rozhodnutí.

17. S jednotlivými žalobními námitkami se soud vypořádal následujícím způsobem.
18. Pokud jde o první žalobní bod týkající se namítané nezákonnosti napadeného rozhodnutí, konstatuje soud, že není důvodný.

19. Před samotným vypořádáním tohoto žalobního bodu je třeba předeslat, že řízení, které nakonec vyústilo k vydání napadeného rozhodnutí, bylo řízením o žádosti. V řízení o žádosti je přitom (oproti řízením vedeným z moci úřední) kladen vyšší důraz na procesní aktivitu účastníků řízení, kteří jsou v zásadě povinni sami správnímu orgánu tvrdit všechny rozhodné skutečnosti a ty i prokázat prostřednictvím svých důkazních návrhů, zejména předloženými listinami. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, č. 513/2015 Sb. NSS, uvedl, že řízení zahajovaná na návrh nejsou ovládána zásadou vyšetřovací a je zejména v zájmu žadatele, aby sám shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady s tím, že pokud tak neučiní, je negativní výsledek řízení důsledkem jeho nečinnosti. Tato skutečnost pochopitelně nezabavuje správní orgán všech jeho povinností, zejména nikoli povinnosti poskytovat účastníkům řízení potřebná poučení, jak stanoví § 4 odst. 2 správního řádu.
20. Prizmatem těchto závěrů je pak nutno posuzovat uvedenou námitku žalobce. Ten se tedy mylí, pokud uvádí, že to byl správní orgán I. stupně, kdo nesl důkazní břemeno ve vztahu k naplnění zákonných podmínek pro prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Naopak, pokud žadatel žádal o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, jímž disponoval od 24. 8. 2011 do 31. 1. 2012, bylo především na něm, aby prokázal, že stále splňuje jeho podmínky, respektive naplňuje jeho účel, tedy že na území České republiky i nadále studuje. Tuto povinnost nelze prostřednictvím výkladu obecného ustanovení § 3 správního řádu, podle něhož má správní orgán postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přenášet na správní orgán. Žalobce totiž opomenul, že podle § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Je nutno přihlédnout i k dalším ustanovením správního řádu, např. podle § 50 odst. 2 správního řádu jsou účastníci řízení povinni při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost. Okruh relevantních skutečností, které musí žadatel ve své žádosti uvést, a příloh, jež je povinen k žádosti připojit, pak plyne ze zákona o pobytu cizinců. Povinnost předložit potvrzení o účelu pobytu plyne z § 31 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, na něž odkazuje pro žalobcovu žádost o prodloužení doby pobytu § 35 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Z toho plyne, že v případě posuzování žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia není věcí správních orgánů, aby ze své úřední povinnosti zjišťovaly dotazováním všech v úvahu připadajících škol, zda není žadatel (tedy žalobce) jejich studentem.
21. Pokud soud shora hovořil o tom, že i v řízení o žádosti má správní orgán nepochybně své povinnosti a nemůže jen trpně vyčkávat, zda žadatel předloží či nepředloží potřebné podklady, konstatuje na podkladě obsahu správního spisu, že správní orgán svým povinnostem dostál. Již výzvou ze dne 23. 1. 2012 totiž správní orgán I. stupně vyzval žalobce k odstranění vad jeho žádosti spočívající mj. právě i v nepředložení dokladu potvrzujícího účel pobytu na území a poučil jej o tom, jakým způsobem může tuto vadu své žádosti zhojit.
22. I s ohledem na to, že tři rozhodnutí správního orgánu I. stupně (ze dne 28. 3. 2012, 4. 11. 2015, 17. 5. 2017) byla pro různá procesní pochybení zrušena žalovanou, dostalo se žalobci tohoto poučení celkem čtyřikrát, a to ve velmi podrobné podobě,

jelikož správní orgány řádně reagovaly na podklady, které žalobce v průběhu řízení předkládal (příhláška ke studiu na Metropolitní univerzitě Praha k programu celoživotního vzdělávání na přípravný kurz českého jazyka pro cizince ze dne 10. 3. 2012, jednotné potvrzení o přijetí ke studiu na Vysoké učení technické v Brně do programu přípravný jazykový kurz pro cizince na období od 1. 10. 2012 do 31. 8. 2013 a osvědčení o jeho absolvování) s tím, že žalobci důkladně a srozumitelně vysvětlil, z jakých důvodů není možné jeho žádosti na základě těchto listin vyhovět. Správní orgán tedy žalobci poskytl řádná poučení o jeho procesních povinnostech včetně následků případného nevyhovění výzvy k odstranění vad jeho žádosti, nicméně žalobce vady své žádosti za celou dobu vedení správního řízení neodstranil.

23. Za takové situace nelze správnímu orgánu I. stupně vytýkat, že žalobcovu žádost zamítl. Učinil-li tak podle § 44a odst. 3 a 6 písm. a) ve spojení s § 35 odst. 2, 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 23. 6. 2014, učinil tak správně. Bylo žalobcovou povinností prokázat i plnění účelu pobytu na území a této povinnosti žalobce nedostál, přestože byl opakovaně o vadě své žádosti poučen, byl seznámen se způsobem, kterým může tuto vadu odstranit, i s následky případného neodstranění uvedené vady. Lze tedy uzavřít, že správní orgán I. stupně postupoval při posuzování žalobcovy žádosti řádně a rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, je zákonné. Není proto ani pochybením žalované, že napadeným rozhodnutím žalobcovo odvolání zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.
24. Ve druhém žalobním bodu žalobce označil za nezákonný a nepřezkoumatelný způsob, kterým se správní orgány vypořádaly s odůvodněním přiměřenosti svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
25. Dle § 174a zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 23. 6. 2014: „*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*“
26. V projednávaném případě byly správní orgány povinny provést posouzení přiměřenosti dopadů jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce s ohledem na § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a toto posouzení také provedly.
27. Správní orgán I. stupně zjistil, že na území České republiky má žalobce pouze otce, je svobodný a bezdětný, zabýval se majetkovou situací žalobce, když zjistil, že žalobce nemá na území České republiky žádný nemovitý majetek. Dále správní orgán I. stupně přihlédl i k délce žalobcova pobytu v České republice, zohlednil jeho zdravotní stav a vyjádřil přesvědčení, že jeho vazby na domovský stát nemohou být zpřetrhány. Při svých úvahách vycházel správní orgán ze skutečností, které mu sám žalobce v průběhu řízení sdělil, a těch, které byly správnímu orgánu přístupné v evidencích. Ani v tomto směru tedy správní orgán I. stupně nijak

nepochybil a žalovaná postupovala správně, pokud i v tomto směru rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

28. K žalobním námitkám týkajícím se posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce pak soud uvádí, že zcela jistě není nepřezkoumatelné. Žalobce tuto část své žalobní námitky nijak nekonkretizuje, proto soud jen obecně uvádí, že nepřezkoumatelnost je těžkou vadou správního rozhodnutí, která, jak už vyplývá z jejího označení, brání tomu, aby takové rozhodnutí mohlo být po věcné stránce přezkoumáno soudem. Tato vada se vyskytuje ve dvou obecných formách, jež vyplývají z § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a sice nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí bude dána např. tehdy, nebude-li z něj vůbec možno zjistit, jak správní orgán rozhodl, ať už pro úplnou absenci výroku nebo jeho vnitřní rozpornost (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 127/2002-28), případně zásadní nesrozumitelností odůvodnění (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24). I přes určité vady, jimiž je rozhodnutí zatíženo, se však o nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost jednat nebude tehdy, je-li nedostatky možno odstranit výkladem rozhodnutí jako celku, a to v kontextu proběhlého řízení, obsahu správního spisu a podání účastníků (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006-72). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je způsobena především nedostatkem skutkových důvodů rozhodnutí, např. pokud se správní orgán nezabýval všemi relevantními okolnostmi věci (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů učinil své skutkové závěry a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36).
29. V daném případě je ovšem jasné, jakým způsobem byla posouzena přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce i jakým způsobem toto posouzení správní orgány uzavřely. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost tak není dána, což ostatně bezděky připouští i sám žalobce, když s posouzením přiměřenosti provedeným správními orgány polemizuje, což by v případě, že by byla nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost dána, nebylo možné. Tentýž závěr ovšem platí i pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, protože z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je zřejmé, z jakých zjištění správní orgány vycházely, jakými úvahami byly při posuzování přiměřenosti vedeny, i jakými všemi otázkami se zabývaly.
30. Připomenout je třeba to, že žalobce mohl v průběhu správního řízení tvrdit a popřípadě i prokazovat skutečnosti svědčící o tom, že jeho soukromé či rodinné poměry jsou natolik svázány s Českou republikou, že by posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí mělo popřípadě dopadnout jinak, respektive, že je třeba vzít v úvahu i další, správním orgánům snad neznámé skutečnosti. Nic takového ovšem žalobce v průběhu správního řízení neučinil, zejména nikoli ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V něm žalobce pouze zcela vágně konstatuje, že jím napadané rozhodnutí je z hlediska svých dopadů do jeho

soukromých a rodinných poměrů nepřiměřené, aniž by uvedl (tím méně doložil) jedinou konkrétní skutečnost, která by o tomto jeho názoru svědčila.

31. Totožně formulovanou námitku pak žalobce použil i ve své žalobě, a proto ani soudu nezbývá, než konstatovat, že napadené rozhodnutí ob stojí i v otázce posouzení přiměřenosti jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce.
32. Soud tedy dospěl k závěru, že obě žalobní námitky jsou nedůvodné. Proto jako nedůvodnou vyhodnotil i celou žalobu, kterou postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

33. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 12. února 2020

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu